

Stacy Plays

OCHRÁNCI DIVOČINY

STRÁŽCI TAJGY

DOBRODRUŽNÁ FANTASY
INSPIROVANÁ MINECRAFTEM

C P R E S S

Ochránci divočiny

Strážci tajgy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

StacyPlays

Ochránci divočiny - Strážci tajgy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OCHRÁNCI DIVOČINY
STRÁŽCI
TAJGY

Stacy Plays

OCHRÁNCI DIVOČINY STRÁŽCI TAJGY

DOBRODRUŽNÁ FANTASY
INSPIROVANÁ MINECRAFTEM

© PRESS

Copyright © 2018 by StacyPlays, LLC

Interior illustrations copyright © 2018 by Vivienne To

All rights reserved. Printed in the United States of America. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. For information address HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Eva Kadlecová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4656-9

ISBN e-knihy 978-80-264-4710-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

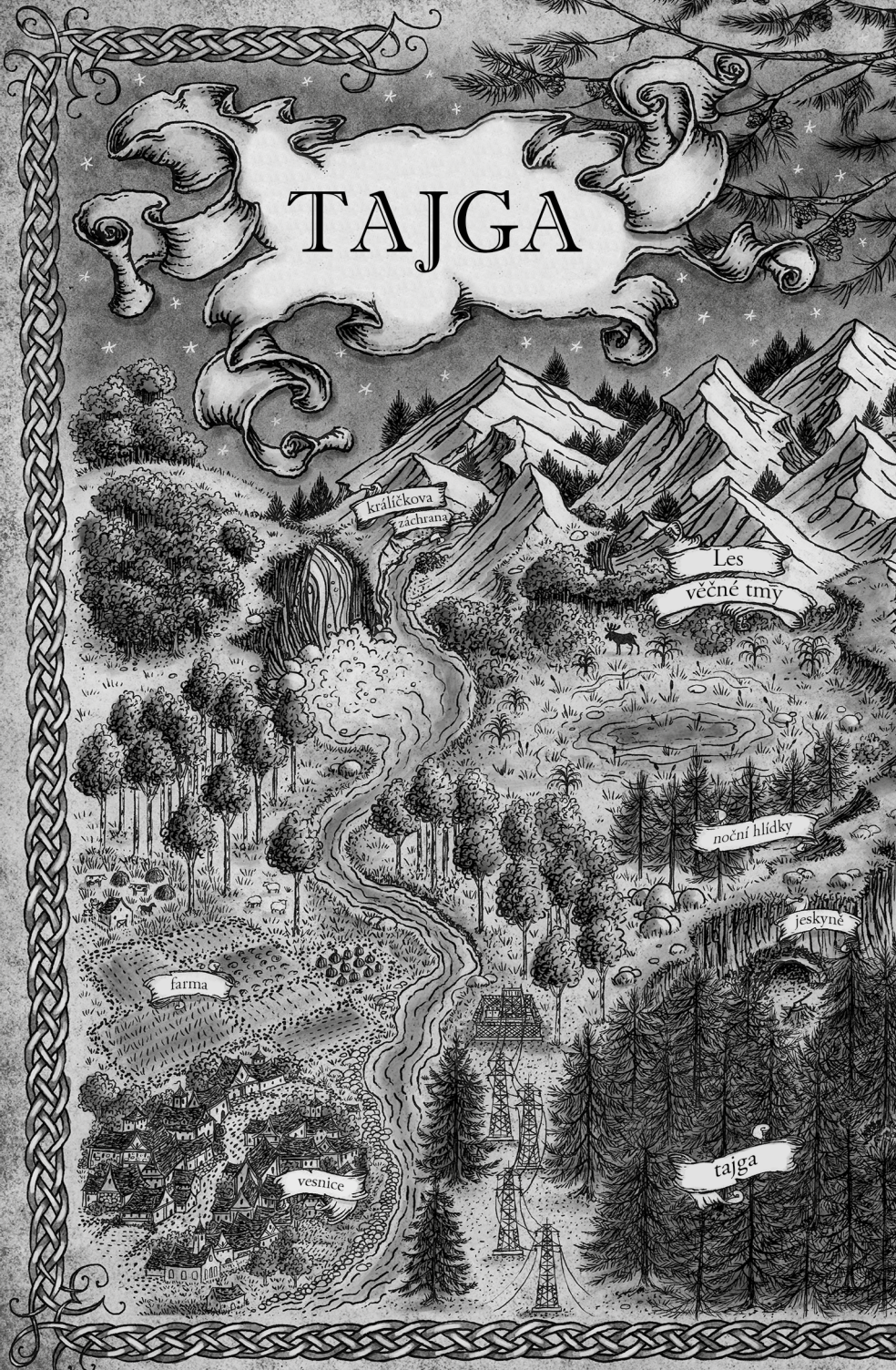
ISBN e-knihy 978-80-264-4711-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4709-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Obsah

Kapitola první	13
Kapitola druhá	23
Kapitola třetí	38
Kapitola čtvrtá	50
Kapitola pátá	57
Kapitola šestá	69
Kapitola sedmá	79
Kapitola osmá	85
Kapitola devátá	92
Kapitola desátá	98
Kapitola jedenáctá	106
Kapitola dvanáctá	114
Kapitola třináctá	121
Kapitola čtrnáctá	127
Kapitola patnáctá	133
Kapitola šestnáctá	141
Kapitola sedmnáctá	151
Kapitola osmnáctá	158
Kapitola devatenáctá	166
Kapitola dvacátá	176

TAJGA

králíčková
záchrana

Les
věčné tmy

noční hlídky

jeskyně

farma

vesnice

tajga

I SEVER

doupě vlků

strž

opuštěné
doly

zahrádka

SANDRA

EVEREST

LUMP

BAZALKA

DOKTOR

SOFIE

VODNÁŘ

STRÁNKA

ŠERÁ

VLČATA

NETOPÝŘI

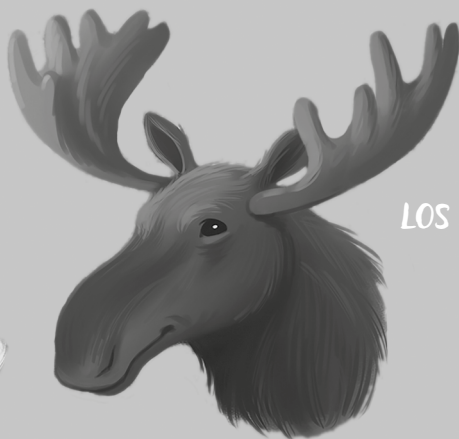
CHUNDELKA

KOKR

KRÁLÍČEK

LOS

KOLOUŠEK

Kapitola první

Sandra ležela na zádech a dívala se přímo do očí obrovského bílého vlka, který se tyčil nad ní. Vlk na ni upíral divoký pohled. Potom se jeho zuby zabořily do rukávu Sandřiny džínové bundy, těsně minuly její levou paži a doslova ji přišpendlily k zemi.

Jak to, že se pořád dostávám do těchtole situací? zeptala se Sandra v duchu.

Aby toho totiž nebylo málo, horní polovina jejího těla víceméně visela z útesu. A hned po její pravé ruce hučely z útesu menší peřeje a vytvářely úzký vodopád, který se řítíl z výšky deseti metrů do řeky s jezírkem zpěněné vody.

Ale Sandřiny myšlenky se nesoustředily na vlka. Ani na příkrý sráz a vodu pod nimi. Zajímal ji jen ten králík.

Těsně mimo její dosah, na zubatém skalním úbočí, seděl na tlusté větvi vyčuhující nad burácejícím vodopádem malý králíček a celý se trásl. Stačil jeden drobný pohyb a králík by spadl ze svého nebezpečného bidýlka dolů do vody, kde by ho čekala jistá smrt.

Už jsem se ocitla v horších šlamastykách... asi, řekla si Sandra pro sebe. *To dokážu.*

Zaklonila hlavu ještě víc, aby na králíčka lépe viděla. Byl bílý s černými flíčky a ouška měl svěšená přes oči – buď proto, že se mu nechtělo čelit realitě své hrozné situace, anebo proto, že mu je promočila vodní tříšť od vodopádu. Ve snaze na něj dosáhnout zkusila Sandra máchnout paží dolů za sebe. Ale drobné stvoření od špiček jejích prstů pořád dělily desítky centimetrů.

Obrátila pozornost zpátky k rozzlobenému vlkovi, který stále pevně svíral v zubech rukáv její bundy.

„To je dobré, Evereste,“ oslovila ho klidným hlasem.

Urostlý vlk jí odpověděl hlubokým, dunivým zavrčením.

„Když mi aspoň o kousek povolíš, možná se dokážu natáhnout až k němu... snad.“

Vlk znovu varovně zavrčel.

„Tak už mě pusť, Evereste,“ nařídila Sandra už o něco přísněji. Everest její povely moc často neposlušal, i když Sandra věděla, že jim rozumí, ale musela to aspoň zkusit. „Já to zvládnou,“ přesvědčovala ho.

Vlk zavrtěl hlavou. V jeho očích se objevil úpěnlivý výraz. Kdyby mohl mluvit, Sandra věděla, co by jí řekl: „Můj úkol je dohlížet na tvoje bezpečí.“

A můj úkol je zase zachránit toho králíka, pomyslela si Sandra. A přesně to teď taky udělám.

Jejich rozmluva beze slov trvala jen pár vteřin, ale poskytla Sandře čas, který potřebovala, aby si celou záchrannou operaci promyslela. Všechno bude záležet na naprosté přesnosti a dokonalém načasování.

Konečně měla plán.

„Hodný,“ pochválila ho a dívala se, jak od ní vlk couvá dozadu.

Pak s úsměvem dodala: „A tu bundu si můžeš nechat, Evereste – stejně si ji nechci namočit.“

V Everestových stříbrných očích se zablesklo, když si uvědomil, co se Sandra chystá udělat, ale už bylo pozdě.

Dívka se jedním plynulým pohybem vyvlékla z bundy, překulila se do bystřiny a tam se otočila přesně ve chvíli, kdy ji voda stahovala přes hranu vodopádu. Zatímco padala, její ruce chňaply (naštěstí úspěšně) po kluzké větvi s králíčkem. Chytila se jí jednou rukou a druhou sebrala králíčí mládě. Přivinula si ho k hrudi a mezitím její nohy našly oporu v mokřích kamenech za vodopádem. Na záda jí dopadala voda, rozstříkovala se do všech stran a Sandra jen pracně udržovala rovnováhu. Rozhlédla se, zoufale hledala

nějakou cestu zpátky na útes. Rychle si však uvědomila, že odtud vede jediná cesta – dolů.

Opatrně si schovala králíčka pod obnošenou modro-bíle pruhovanou košili, dárek od jakéhosi lhostejného táborníka, který ji nechal povalovat v lese.

„Vodnáři!“ zavolala. „Jsi připravený?“

Čekala, až se zdola ozve štěknutí nebo zavytí, ale dočkala se pouze ohlušujícího burácení vodopádu. Nohy jí začínaly podkluzovat a prsty už se mokré větve nemohly udržet.

„Doufám, že králíci umějí zadržovat dech,“ zašeptala.

Pak se zhluboka nadechla, zavřela oči a skočila.

Zkřížila si paže na hrudi a stihla si králíčka přitisknout k tělu, než oba dva zahučeli do zpěněné vody. Sotva zajela pod hladinu, otevřela Sandra oči. Voda tu byla tak zčěřená, že se nedalo poznat, kde je nahoře a kde dole. Vypustila proto z pusy trošičku vzduchu a sledovala, jak se bubliny vzdalují od její levé paže. *Aha, takže tudy je nahoru.* Ale i když vši silou kopala nohama do vody, nemohla se vysvobodit z proudu vířícího v kruhu, který se donekonečna točil v místě, kam dopadal vodopád. Potřebovala se dostat aspoň o kousek dál, aby ji proud nestrhával přímo dolů.

Uklidni se, napomínala se v duchu. *Vodnář* už jde. Nepanikař; jak začneš, utopíš se.

Sandra přitiskla rty k drobnému čumáčku králíčka a z posledního vzduchu, který jí ještě zbýval v plicích, mu

trošku foukla do plic, aby ho udržela naživu. A pak udělala to, co si předsevzala: uvolnila se, potopila se hlouběji do tůně, rovnou dolů pod peřeje.

Vznášela se v tmavě modrozelené vodě pod zvířenými vlnami a začala v duchu počítat.

Jedna... dvě... tři... čtyři...

Nedošla ani k pěti, když ucítila, jak se jí kolem ramene sevřela mohutná čelist. Vlk ji držel pevně – dost pevně, aby ji mohl vytáhnout na hladinu a pokračovat ještě kousek po proudu řeky, kde už se voda uklidňovala.

Jakmile se její hlava ocitla nad hladinou, zalapala Sandra po čerstvém jarním vzduchu a ucítila, jak jí v plicích pálí kyslík. Hned nato zkontrolovala králíčka. Byl vyděšený a v šoku, ale žil.

„To bylo docela těsně, Vodnáři,“ oslovila škádlivě obřího bílého vlka, který plaval vedle ní.

Položila skrz naskrz promočeného králíčka na temeno Vodnářovy hlavy. Králíček rychle mrkal, aby si vyhnal vodu z očí, a ty vzápětí vytřeštil hrůzou, když před sebou spatřil bílý vlčí čumák. „Neboj se, nepřežil jsi tohle všechno, jen aby se z tebe stala vlčí večere,“ zasmála se Sandra a doufala, že jí zvířátko rozumí. „Teď už jsi v bezpečí.“

Sandra s Vodnářem spolu doplávali až ke břehu řeky a vyklopýtali na souš. Tenký stonek popínavky, kterým si Sandra obvykle svazovala dlouhé hnědé kadeře do copu

k jedné straně, kdesi ve vodopádu ztratila, takže její vlasy teď tvořily jeden zašmodrchaný spletenec. Zkusila ho trochu rozčesat prsty, pak si vyždímala spodek košile a vyhrnula mokré džíny.

Vodnář sklonil hlavu k velkému kameni a králíček z ní seskočil. Ještě se trochu třásl, ale očividně se mu ulevilo. Sandra ho zvedla v dlaních.

„Jsi v pořádku, maličký,“ zavrkala a přivinula si mládě do náruče. Prohlédla si ho ze všech stran, aby se ujistila, že není zraněný. „A aspoň máš teď kamarádům co vyprávět.“ Králíček na ni civěl bez výrazu. „A teď opakuj po mně: Už nikdy nebudu skákat z vodopádů.“

Vodnář si otřepal celé tělo, až se od něj do všech stran rozletěly kapičky vody. Ve svitu slunce se třpytily jako drobné diamanty. Sandra se zasmála a zajela mu prsty do vlhkého kožichu. Potom mu pocuchala neposlušný chomáček chlupů mezi ušima a zadívala se do jeho pronikavých modrých očí. „V potápění se rozhodně zlepšuješ, chlapče,“ řekla. „Byli jsme pěkně hluboko. Zachránil jsi nás právě včas.“

Vodnář hrdě vypnul hrud'

Vtom se z houštiny stromů za nimi ozvalo krátké, ostré štěknutí, které Sandra ihned poznala.

„To bude Everest,“ sdělila králíčkově, „který se na mě hrozně zlobí.“

Z kopce k nim sestupoval vlk s bílým kožichem protkaným stříbrnými a šedivými skvrnami. Byl stejně majestátní a impozantní jako himálajský vrchol, po kterém dostal jméno. A nebyl sám. Poskakovalo okolo něj nejmíň deset králíků. Pohybovali se tak rychle, že je Sandra ani nedovedla spočítat. Everest svíral v zubech Sandřinu džínovou bundu. Snažil se vypadat hrozivě, což se mu však s tlupou roztomilých králíčků kličkujících mezi nohama příliš nedařilo.

Sandra vyprskla smíchy. Naposledy zachráněného králíčka něžně poškrábala za uchem a postavila ho na lesní zem. „Fajn, a teď utíkej,“ vyzvala ho.

Králíček dohopkal k ostatním, přivítal se otřením čumáčku s velkým bílým králíkem – nejspíš svou maminkou nebo tatínkem – a potom se všichni společně rozprchli mezi břízy, aby vlky pro jistotu nechali co nejrychleji za zády.

„Rádo se stalo!“ volala za nimi ještě Sandra. „A držte se dál od útesů!“

Obrátila se zpátky k vlkům a ignorovala Everestův přísný pohled. „Tak, to by bylo,“ prohlásila a vzala si svou bundu z vlčí tlamy. Přehodila si ji přes ramena. Teprve teď si uvědomila, jak byla voda v řece studená. Stáhla si mokré vlasy do volného culíku a jeden pramínek nechala stranou, aby jím svázala zbytek. Za tu dobu, kterou strávila Sandra v lese, získala její pleť právě tak dost snědosti, aby se nemohla jen tak snadno spálit, ale přesto jí